

(המשך מעמוד 17)

את כוחם, ואשר יחלישו את הכוחות הקיצוניים בו ויצמצמו את השפעתם. כל ההצעות האלה נדחו, הן על-ידי ממשלת בגין, הן על-ידי קודמותיה, ננקטה העמדה הפוכה: נאמר כי ישראל לא תנהל לעולם משאומתן עם אש"ף, יהיה הקו שלו כאשר יהיה, אם ישלטו בו מתונים או קיצוניים. היתה זאת עזרה ישירה לקיצוניים — וזו גם היתה המטרה. ממשלת ישראל מעוניינת שאש"ף יהיה קיצוני עד כמה שאפשר.

היישות הציונית

בדמשק נתקבלו החלטות ארוכות, המרוכזות בביטוי פרקים ועשרות סעיפים. להחלטות אלה יש מבוא היסטורי ארוך. יש הבדל ניכר בין המבוא וההחלטות — ויתכן כי גם בכך מתחבאת פשרה מסויימת. המבוא הוא הרבה יותר קיצוני מן האשר ההחלטות.

ההחלטות משקפות את העמדה הקיצונית, אך בי סייגים מסויימים. מדובר בהן על "המהפכה העממית המזויינת" שהיא, "הדרך ההכרחית היחידה לשיחרור

יאסר עראפאת

פעט זיג, פענס זאג

פלסטין". מדובר על "הסלמת המאבק המזויין בתוך האדמה הכבושה", וטיפוח פת"ח, כנקודת-הכובד היעיקרית של אש"ף, יש גינוי לארצות-הברית המחזקת את "היישות הציונית" וקריאה לאו"ם להפעיל סנקציות, נגד הבסיס הציוני האימפריאליסטי בפלסטין.

אולם אין בהחלטות עצמן תביעה מפורשת לישיחרור "מלא" של פלסטין "כולה", ואין בה קריאה להקמת מדינה פלסטינית דמוקרטית-חילונית (שפירושה: חיסול ישראל).

אך הגדרות אלה, המקוממות בצדק כל אדם שור-חרישולם בעולם, כלולות במבוא ההיסטורי הארוך, בצורה הגובלת בהתחכמות ניסוחית: המבוא מסכם כביכול, את תולדות הסיכסוך הפלסטיני-ישראלי ואת תקומת התנועה הפלסטינית, ומביא את הרישיות הקיצונית כחלק מסקירת העמדות של אש"ף בעבר.

העיקרית זאת יש בהחלטות סעיף שהוכנס אחריו מאבק עז, כפשרה עם האגף המתון, והוא פותח מעין דלת אחורית.

בפרק 1, סעיף ז' נאמרים דברים מסובכים, המחייבים פיענוח לאמור: "על בסיס המעמד המנהיגותי של תנועתנו (פת"ח) באש"ף (אנו קובעים) כי הדבר רים הכלולים במצע המדיני של אש"ף בנושא זה, ועל בסיס הלגיטימיות של אש"ף בזירה הערבית והרי בינלאומית, יש לראות בהחלטות הקיימות — בתוקף של המועצה הלאומית הפלסטינית חלק משלים למצע המדיני של (פת"ח), באין הם נוגדים את עקרונותיה ומטרותיה של תנועתנו ומצעה המדיני".

לדברי המתונים באש"ף, וגם לדברי הדובר הרישי מי של עראפאת, שומר סעיף זה למעשה, על החור קיות של הקו המתון-יחסית הקודם. כי החלטות המר עצה הלאומית הפלסטינית כוללות את הנכונות להיקים מדינה לאומית בחלק מן הארץ — דבר שאינו מוזכר בהחלטות אלה של פת"ח.

ניתוח זה אינו בא לגרוע מחומרת ההחלטות שנתקבלו. ברור כי לפחות כרגע זה שוגג בתנועה מצביעו את עיניו ותוקפנותו

וכי יאסר עראפאת וחבריו נאצו להיכנע למצבירות זה ולהתאים את עצמם אליו.

לקצינים - הידד!

מה גרם לתווה זו? המועצה התכנסה בדמשק אחרי גירוש ראשי הערים מהרצחברון (אך לפני ההתנקשויות בחיי ראשי-הערים האחרים), והנהגת "היד הקשה" של ישראל אל בשטחים הכבושים. עיתוני העולם כולו, והעולם הערבי בפרט, היו מלאים באותם ימים בדיעות על מעשים ישראלים קיצוניים — גירוש מנהיגים, פירצות בתים, הכאות, עינויים, עוצר בלתי-מוגבל, הקמת התנחלויות חדשות, איכלוס בתים בחברון, ועוד ועוד.

כל זה בא אחרי ההתקפה בחברון, שבה נהרגו ששה צעירים ישראלים — מעשה הנראה לציבור הישראלי כמעשה-טבח שפל, אך שהפלסטינים רואים בו פעולת-התנגדות לגיטימית של אוכלוסיה כבושה. ההקצנה הישראלית הנחרתה מכה חמורה רה על המתונים באש"ף. היא חיממה את הרוחות, יצרה מצבירות נקמני, העניקה יתרון גדול לקיצוניים.

התגשם כאן שוב הכלל הישן שהקצנה במחנה האחד גורמת בהכרח להקצנה במחנה השני, וחזור חלילה, כאשר הקיצוניים במחנה האחד עוזרים במי שרין לקיצוניים במחנה האחר, תוך שחיקת הכוחות השפויים והמתונים שבשני הצדדים.

דובריו של עראפאת מוכיחים שהוא הציע לשימי עון פרס, בראיון עיתונאי, להשיע את דעתו על פיתרון הבעיה הפלסטינית, פרס כלל לא הגיב על כך, משום-כך יכלו הקיצוניים לטעון כי אין לצפות לשום גישה ישראלית חדשה גם אם מפלגת-העבודה תחזור לשלטון, בהנהגת פרס, ידיעה זו הוסיפה לחימום האווירה בדמשק.

היתה גם חשיבות מסויימת להרכב האנושי כמה מן הראשים הידועים של המחנה המתון פשוט לא באו למושב — מפני שהוא התקיים בדמשק.

כל מי שנמצא על הכוונה של האפוז אליאסד לא יכול היה להרשות לעצמו לבוא. עראפאת לא היה מסוגל להבטיח את ביטחונם האישי של צירי המועצה מול פני השלטונות הסוריים. כך אסרו שילטונות דמשק, ערב המושב, את אחד מראשי פת"ח, אבר אוסאמה, הנחשב כאיש מכובד ומתון יחסית. היה זה אות-אזהרה לכל האחרים.

אחד האישים המפורסמים ביותר במחנה המתון, עיצאם סארטאווי, שקיבל בשנה שעברה את פרס ברונז קריסקי לציודו של אריה ("לובה") אליאב, לא הגיע לדמשק, ואין לדעת כמה מן האישים האחרים נעדרו אף הם.

יתכן שגם תיפעה זו שונתה, כמירתי מה, את יחסי-הכוחות.

האיש מס' 2

אילו היו ראשי פת"ח מנהלים מדיניות של הר נאה, ואילו היתה כל מטרתם לסבר את אוזני העולם, לא היו מקבלים החלטות אלה דווקא באחד ביוני 1980, ערב ועידת-יוניציה של ראשי מדינות הי שוק המשותף.

בקרב הקהילה האירופית היה נטוש או ויכוח חמור על הצורך להכיר באש"ף ובזכות ההגדרה העצמית של העם הפלסטיני. החלטות פת"ח, שפורסמו בהר-חבה רבה מאוד בכל עיתוני אירופה, סיפקו לתעמור לת ממשלת-בגין תחמושת שלא תסולא בפז, וחיוקו את ידי המדינאים שהתנגדו לקבלת החלטות נחרצות. אין ספק שיאסר עראפאת הבין זאת, וכי ניסה למתן כמיטב יכולתו את ההחלטות. אם לא הצליח בכך, יש לראות זאת כמפדה אישית, המוכיחה כי שוב אינו שוגג בתנני עיה כמה בעבר.

בעיתוני אירופה וישראל התפרסם כאילו חל שיי גויר גדול בצמרת פת"ח. נאמר כי אברגיהאד (חליל גויר) דחק את רגליו של אברגיהאד (צאלח חלף) כאיש מס' 2 של התנועה, וכי אברגיהאד הוא איש הקו הקיצוני.

ידיעות אלה מעידות על בורות רבה בכל הנוגע למתרחש מאחרי הקלעים של התנועה.

בניגוד לרושם שנתקבל בעולם, ביגלל הפירסום הרב שניתן לאברגיהאד, איש זה לא היה מעולם האיש מס' 2 אחרי עראפאת. מקום זה היה תפוס גם קודם על-ידי אברגיהאד, אלא שזה לא התפרסם כחברו. אברגיהאד מנצח על פעולות פת"ח בארץ, ומכחינת ניהוד הפיננסיים בוודאי אינו אדם, מתון. אך הוא הפטרון של האגף המתון השואף להשגת פיתרון מדיני. אויבו באירגון מאשימים אותו בכך שהוא העומד מאחורי כל נסינות החידיבי, רות עם כוחות ישראלים ואירופיים, שמטרתם היא להגיע לידי הכרה הדדית.

חברו, אברמאון, איש-הסכסים של האירגון, הנחר שב גם הוא כפטרון האגף המתון, נבחר אף הוא מחדש לוועד-הפועל.

בספר על הפלסטינים שהופיע לא מכבר ניתן הי תיאור הבא על ילדותו של אברגיהאד, שבא בלי ספק מפיו.

(המשך בעמוד 67)

צאו אל הקיץ חשופה ויפה

הסיוו שיער מכוני ומיותר עם ויטו. ויטו - הנשוחה המסירה את השיער בדרך הקלה והנעימה, במהירות וללא כאבים.

vito ויטו

קום להחמק שיער ותוכלו לחשוף את רגלייך עד למועלה למעלה... כאריזה חדשה

דיסקו בע"מ

מיטב דגמי בית האופנה לגבר

אנונה

בתחרות מלכת המים '80

4079, 4033, 4158